

Въ туй врѣме почувствувалъ крѣстчето подъ куртката си и си спомнилъ за годинитѣ на дѣтинството.

„Какво щастливо дѣте бѣхъ азъ тогазъ и колко съмъ се измѣнилъ сега. Какво ли ще каже майка ми, ако би могла да наблюдава всички тия промѣни въ менъ? Какво ѝ обѣщахъ на смъртното легло?“

Такива и подобни мисли често го спохождали, когато наоколо всичко бивало тихо и спокойно. Въ това самовдѣлбочаване, понѣкога той изпадалъ въ такова умиление, щото едри сълзи се затъркаляли по червендалестото му лице. И нему му се доисквало да се върнатъ пакъ незлобивитѣ и невинни дни на дѣтинството.

Тая вечеръ тѣй унесенъ, нему се присънило, че е пакъ малко момче, което тича весело около майка си. Тя го вика при себе си, иска да го прѣгърне, разцѣлуне!...

Призори страшенъ грѣмъ и трѣсъкъ се разнесълъ надъ цѣлия лагерь. Тревога!... Една колона отъ полка на Благой трѣбвало да шурмува едни окопи. Побѣдата била спечелена и окопитѣ прѣвзети, ала командирѣтъ билъ олученъ отъ единъ куршумъ и падналъ мъртавъ.

По-послѣ войницитѣ, като прибрали тѣлото на своя любимъ началникъ, намѣрили въ едната му ржка здраво стистното крѣстче.

Люб. Бобевски.

Утро.

Гаснатъ подъ небето
Ситнитѣ звѣздички,
Скоро ширинето
Ще изпълнятъ птички.

Слънцето красиво
Пакъ ще се засмѣе,
Стадото игриво
Сладко ще заблѣе!
